ΗΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΙΗ'

ΑΓΑΠΗΤΕ μου φίλε, ὁ ἀξιωματικὸς ἀπὸ δῶ, ἔχει δίκηο. Τοῦ δώσανε μιὰ διαταγὴ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐκτελέση. Καὶ σὲ μένα δὲν μένει ἄλλο, παρὰ νὰ ὑπακούσω στὴ θέλησι τῶν Πρυτάνεων.

Γύρισε κατόπιν στὸν ἀξιωματικὸ καὶ ἤρεμη, μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ψιθύρισε :

— Φίλε μου, εἶμ' ἕτοιμη νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

— Θὰ ρθοῦμε καὶ μεῖς μαζύ σας ! φώναξε ὁ Λεοντίδης. Θὰ ρθῶ μὲ τοὺς κορυφαίους πολίτας τῆς Κορίνθου ν' ἀποδείξω τὶς ἐλεεινὲς μηχανορραφίες ἑνὸς κακοῦργου ἐναντίον σου.

Ἔξω, γλυκοχάραξε ἡ αὐγή.

Ὁ ἀξιωματικὸς μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν του κ' ὡδήγησε τὴν ξακουστὴ ἑταίρα στὴ φυλακὴ τῆς Κορίνθου, ὅπου τὴν κλείσανε σ' ἕνα κελλὶ μὲ καγκελόφραχτα παράθυρα.

Ἐκεῖ ἔμεινε κλεισμένη ἡ Λαΐς ὁλομόναχη ὥς τὸ μεσημέρι, σκεπτομένη πόσο ἰδιότροπη εἶνε ἡ ἀνθρώπινη Μοῖρα.

Ἀπ' τοὺς ρεμβασμούς της αὐτοὺς τὴν ἔβγαλαν γρήγορες περπατησιὲς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ Λεοντίδης.

Μόλις τὸν εἶδε, ἡ Λαΐς ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του κ' ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ κλάματα, Λαΐς, τῆς εἶπε ζωηρὰ ὁ Ἀμβρακιώτης στρατηγός. Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε οὔτε στιγμή. Ἐμπρός, ἔλα μαζύ μου. Δωροδόκησα τοὺς φύλακες καὶ τοὺς ἔπεισα νὰ σ' ἀφήσουν νὰ δραπετεύσης. Ἔχω ἑτοιμάσει τὰ πάντα γιὰ τὴ φυγή μας. Σὲ μιὰ ὥρα θἄμαστε μακριὰ ἀπ' τὴν Κόρινθο.

Ἡ Λαΐς τὸν κύτταζε ἄφωνη, χωρὶς νὰ κινηθῆ καθόλου καὶ χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ χαρά, ὅπως περίμενε ὁ γενναῖος στρατηγός.

— Γιατὶ μὲ κυττάζεις ἔτσι, ἀγάπη μου ; τ ρώτησε ὁ Λεοντίδης. Φοβᾶσαι μὴν ἀποτύχει ἡ ἀπόδρασί σου ; Ἔννοια σου καὶ ἔχω λάβει ὅλα τὰ μέτρα.

— Ὄχι, Λεοντίδη, ἀποκρίθηκε ἡ Λαΐς, δὲν φοβοῦμαι τίποτε. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καινούργια αὐτὴ ἀπόδειξι τῆς ἀφοσιώσεώς σου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ τὴν πρότασί σου.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Λαΐς ;

— Ἡ ἀλήθεια, φίλε μου. Ἂν δραπετεύσω, θὰ εἶνε σὰν νὰ ὁμολογῶ δημοσίᾳ, ὅτι εἶμαι ἔνοχη. Κ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μὲ βαρύνη μιὰ τέτοια ὑπόνοια. Μπορεῖ νἆμαι μιὰ ἑταίρα, ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐκτίμηση τῶν Κορινθίων καὶ μιὰ φήμη ποὺ φτάνει ὡς τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἐκτίμησι αὐτὴ τῶν συμπολιτῶν μου, ποὺ μὲ περιβάλανε τόσα χρόνια μ' ἐκδηλώσεις θερμῆς ἀγάπης καὶ τὴ φήμη μου, δὲν θέλω νὰ τὶς χάσω χωρὶς λόγο. Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνω γιὰ νὰ γίνη ἡ δίκη μου καὶ νὰ λάμψη ἡ ἀθωότης μου.

— Δι' ὄνομα τῶν θεῶν, Λαΐς. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν, ὅτι διατρέχει κίνδυνο ἡ ζωή σου ; Τὸ ἴδιο εἶχε πεῖ κ' ὁ Σωκράτης, ὅταν τοῦ προτείνανε νὰ δραπετεύση. Κ' ἔμως, ἔχασε τὴ ζωή του. Σκέψου λιγάκι. Ὁ ἐχθρὸς ποὺ σὲ καταπρέχει εἶνε ὁ τρομερὸς Ἱεροφάντης τῆς Ἐλευσῖνος.

— Ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ μείνω καὶ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου.

— Λαΐς, μὴ θέλεις νὰ μὲ ρίξης στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία.

— Μὴν ἐπιμένεις, Λεοντίδη. Κάμε ὑπομονή. Καὶ θὰ ξανάρθουν οἱ καλὲς ἡμέρες....

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ἡ φωνὴ τοῦ δεσμοφύλακος νὰ ψιθυρίζη :

— Ἀρχοντά μου, κάμετε γρήγορα, γιατὶ ἡ κλεψύδρα πλησιάζει στὸ τέλος της κ' ἔπου νἄναι θὰ ρθοῦν νὰ ζητήσουν τὴ Λαΐδα, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ δικαστήριο.

— Ἄκουσες, Λαΐς, φώναξε ὁ Λεοντίδης ἀνυπόμονα, σφίγγοντας τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του. Ἔλα νὰ φύγουμε, ἀγάπη μου. Εἶνε καιρὸς ἀκόμα.

— Ὄχι, Λεοντίδη, θὰ μείνω. Ἐτοιμάσου μόνο νὰ ρθῆς στὸ δικαστήριο νὰ μὲ ὑποστηρίξης, λέγοντας τὴν ἀλήθεια.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴ αὐτή, Λαΐς. Κι' ἂν δὲν μπορέσω νὰ σὲ σώσω, τότε θὰ πεθάνω κ' ἐγὼ μαζύ σου.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει πειά.

Καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς ποὺ εἶχε συλλάβει τὴ Λαΐδα. Μπῆκε στὴ φυλακὴ κ' ἀνήγγειλε στὴν ἑταίρα πῶς εἶχε διαταγὴ νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ δικαστήριο τῶν Πρυτάνεων γιὰ νὰ δικαστῆ.

Ἡ Λαΐς σκεπάστηκε ὁλόκληρη ἀπ' τὸ κεφάλι ὥς τὰ πόδια μ' ἕναν ἄσπρο πέπλο, στηρίχτηκε ἀπὸ μπράτσο τοῦ Λεοντίδη κι' ἀκολουθοῦμένη ἀπ' τὸν ἀξιωματικὸ καὶ τοὺς στρατιῶτες του, βγῆκε ἀπ' τὸ κελλί της.

Στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς περίμενε τὴν ὡραία Κορινθία ὁ Σκόπας, ὁ Ἀρίστιππος, ὁ Μύρων κι' ἄλλοι πολλοὶ ἀφοσιωμένοι φίλοι καὶ θαυμασταί της. Ἐπίσης βρισκόταν ἐκεῖ ἡ Βακχὶς μ' ὅλες τὶς ἀκολούθους τῆς Λαΐδος καὶ τοὺς σκλάβους της. Ὅλοι αὐτοὶ συνώδευσαν τὴν ἑταίρα ὥς τὸ δικαστήριο, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένο πλῆθος κόσμου.

Ὁ συνοδὸς τῆς Λαΐδος ἀξιωματικὸς τὴν ἔβαλε νὰ καθήση στὸν μαρμάρινο θῶκο, ποὺ ἦταν προωρισμένος γιὰ τοὺς κατηγορουμένους, ἄφησε δίπλα της μόνο τὸν Λεοντίδη κ' ἀπομάκρυνε ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους της ἀπὸ κοντά της.

Ὅταν ἔγινε ἡσυχία, ὁ πρόεδρος τῶν Πρυτάνεων φώναξε μὲ τόνο αὐστηρὸ στὴν ὡραία ἑταίρα :

— Λαΐς, κατηγορεῖσαι, ὅτι ἀσέβησες στοὺς θεοὺς κ' ὅτι διαφθείρεις τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ νόμος τιμωρεῖ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα μὲ θάνατο. Ὁ ἴδιος νόμος σοῦ δίνει μιᾶς ὥρας καιρὸ γιὰ ν' ἀπολογηθῆς. Λαΐς, ποιὸν ἐδιάλεξες γιὰ συνήγορό σου ;

— Ἐμένα τὸν Λεοντίδη ἀπ' τὴν Ἀμβρακία, φώναξε ὁ στρατηγός. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ κατήγορος ;

— Κατήγορος εἶμ' ἐγώ, ὁ Δολεὺς ὁ Ἀθηναῖος, ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροφάντη τῶν Ἐλευσινείων Μυστηρίων, ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Ἡ Λαΐς κι' ὁ Λεοντίδης εἴδανε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὴ μορφὴ τοῦ Δολέα.

— Ἀ ! φώναξε πάλι ὁ Λεοντίδης, βλέπω, ὅτι κατήγορος εἶνε ὁ Δολεύς, ὁ προδότης τοῦ συμποσίου τῆς Λαΐδος. Ὦ, δικασπιά, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ξέρουνε καλὰ ὅλοι ὅσοι βρισκόντουσαν στὸ χθεσινοβράδυνο συμπόσιο. Συνεπῶς, μιὰ κατηγορία ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε σοβαρή.

— Εἶνε πολὺ σοβαρὴ ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι, ἀπάντησε ὁ Δολεύς, γιατὶ τὴν διετύπωσε ὁ ἴδιος ὁ Ἱεροφάντης τῶν Ἐλευσινείων Μυστηρίων.

— Ὁ Ἱεροφάντης ! Τώρα ἀμέσως θ' ἀποκαλύψουμε στὸ δικαστήριο, φώναξε ὁ Λεοντίδης, γιατὶ ὁ κύριός σου καταδιώκει τὴ Λαΐδα. Ἔτσι θὰ μάθουν καὶ οἱ Πρυτάνεις κ' ὁ λαὸς ἕνα βδελυρὸ σκάνδαλο.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς δικαστάς, ὁ στρατηγὸς πρόσθεσε :

— Σεβαστοὶ Πρυτάνεις, ἐκλεκτοὶ τοῦ λαοῦ ! Γνωρίζετε ὅλοι σας τὴ Λαΐδα, τὴν ὑπέροχη αὐτὴ ὠμορφιά, τὴν ὁποία ἡ Κόρινθος θεωρεῖ ὡς ἕνα ἀπ' τὰ στολίδια της. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν γνωρίζετε ἴσως ἀρκετά, εἶνε ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς της. Δὲν περνάει μέρα ποὺ νὰ μὴν κάνη ἡ κατηγορουμένη καὶ μιὰ ἀγαθοεργὸ πρᾶξι. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε σχετικῶς, ρωτῆστε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ρωτῆστε τοὺς εὐπατρίδας. Ὅλοι θὰ σᾶς μιλήσουν μ' ἀγάπη γι' αὐτὴ καὶ μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὴν καλωσύνη της.

» Ξέρετε λοιπὸν γιατὶ σύρθηκε ἡ καλὴ καὶ γενναιόψυχη Λαΐς ὥς τὸ δικαστήριό σας ; Ξέρετε ποιὸ εἶνε τὸ ἔγκλημά της ; Ἀκοῦστε το : Χωρὶς νὰ τὸ θελήση ἡ ἴδια, χωρὶς κὰν νὰ τὸ καταλάβη, ἄναψε ἕνα τρελλὸ ἐρωτικὸ πάθος στὴν καρδιὰ τοῦ Ἱεροφάντη τῆς Ἐλευσῖνος, ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν ἀρμόζει σ' ἕναν ἄνθρωπο, σὰν κι' αὐτόν. Καὶ τὴν κατηγορεῖ τώρα, γιατὶ ἀπέρριψε τὶς βδελυρὲς προτάσεις του...

Ἔξαφνα τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκούστηκε μεγάλος θόρυβος πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν.

Ἕνας ἄνθρωπος, ὀπλισμένος μ' ἕνα μακρὺ καὶ στραβὸ ραβδί, προσπαθοῦσε νὰ διασπάση τὴ γραμμὴ τῶν στρατιωτῶν καὶ νὰ προχωρήση πρὸς τὸ μέρος τῶν δικαστῶν καὶ τῆς κατηγορουμένης. Οἱ στρατιῶτες τὸν ἔσπρωχναν, μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ ξεφώνιζε :

— Ἀφῆστε με νὰ περάσω !.... Ἔρχομαι νὰ διαφωτίσω τὸ δικαστήριο. Μὰ δὲν μπορεῖτε λοιπὸν ν' ἀναγνωρίσετε ἕναν ἐλεύθερο πολίτη ἀπ' τὰ ροῦχα ποὺ φοράει ; Αὐτὰ τὰ ζῶα, μὲ τὰ σιδερένια σιμάρια, οἱ στρατιῶτες, δὲν ἔχουν οὔτε τὸ μυαλὸ τῶν σκύλων τῆς Κορίνθου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ὅλοι τους γνωρίζουν τὸν Διογένη. Τόπο λοιπὸν νὰ διαβῶ, μωροὶ καὶ πεισματάρηδες !.... Ἔρχομαι ἀπ' τὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ διαφωτίσω τοὺς δικαστὰς τῆς Κορίνθου.

— Ποιὸς εἶν' ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; ρώτησε ἀπότομα κι' αὐστηρὰ ὁ πρόεδρος τῶν Πρυτάνεων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.